

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.5692

Dosar nr.45/59/2008

Ședința publică de la 10 decembrie 2009

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice XX împotriva sentinței civile nr.X din 24 X 2009 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat intimata-reclamantă S.C. "X" X SA reprezentată de avocatul XX și intimatele-pârâte Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii XX și Agenția Națională de Administrare Fiscală ambele prin consilierul juridic XX.

Procedura completă.

Nemaifiind alte cereri de formulat Înalta Curte a acordat cuvântul părții prezente, cu privire la recurs.

Intimata-reclamantă S.C. "X" XX SA a pus concluzii de respingere a recursului ca nefondat și de obligare a recurenteii la plata cheltuielilor de judecată, pentru motivele arătate în întâmpinare.

Intimatele - pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii, prin consilierul juridic XX au pus concluzii de admitere a recursului.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Reclamanta S.C. X" XX SA X a chemat în judecată pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice XX, Agenția Națională de Administrare Fiscală și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabilii Mijlocii X X solicitând instanței ca în contradictoriu cu pârâții să dispună anularea deciziei Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.X din 13 X2007, anularea deciziei de impunere nr.X/12.07.2007 privind obligațiile fiscale

suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și obligarea pârâtelor, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că în urma inspecției fiscale efectuate în perioada 12.X.2007 - 2.X.2007, respectiv 11.X.2007, s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.X/11.07.2007 iar prin Dispoziția nr.X/11.X.2007 s-a dispus ca măsură în sarcina societății, înregistrarea în evidența contabilă a obligațiilor de plată stabilite în urma inspecției fiscale în sumă totală de X lei compusă din X lei diferența impozit pe profit, 345.985 lei majorări de întârziere aferente diferenței și X lei penalități de întârziere aferente diferenței.

Reclamanta susține, că sumele calculate de către organele de inspecție fiscală nu sunt datorate de către societate bugetului de stat, deoarece în legislația actuală nu se menționează la cât timp de la intervenirea prescripției societățile sunt obligate să înregistreze pe venituri sumele pentru care furnizorii de bunuri și servicii nu mai au posibilitatea legală de a-și solicita drepturile.

De asemenea, nu-i poate fi interzisă achitarea datoriilor în momentul în care are resursele financiare să o facă.

Curtea de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr.X din 24 X 2009 a respins acțiunea formulată de reclamantă, reținând că decizia de impunere fiscală nr.X din 12.VII.2007 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice X este lipsită de conținut, deoarece au fost anulate actele fiscale prin care s-a constatat existența debitului fiscal în litigiu prin decizia nr.X/2.XI.2008 a Curții de Apel Timișoara. Prin această decizie s-a modificat sentința nr.X din 23.04.2008 pronunțată de Tribunalul X, în sensul că a fost admisă acțiunea reclamantei și au fost anulate următoarele acte emise de pârâte: raportul de inspecție fiscală nr.X din 11.VII.2007, dispoziția nr.X/11.VII.2007 și decizia nr.X/13.IX.2007, astfel că acțiunea reclamantei a rămas fără obiect, impunerea nemaexistând.

Împotriva acestei sentințe considerată nelegală și netemeinică a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice XX, invocând ca temei legal art.309 pct.9 din Codul de procedură civilă.

Recurenta a adus, în esență, următoarele critici sentinței recurate:

- reclamanta nu a formulat în termenul legal, prevăzut de art.207 alin.1 din O.G. nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, plângerea prealabilă împotriva deciziei nr.X/2007, astfel că în mod corect, contestația a fost respinsă ca fiind nedepusă în termen.

Se precizează faptul că decizia de impunere nr.X/2007 a fost comunicată intimătei-reclamante la 20.X.2007, iar contestația împotriva acesteia a fost formulată la 13.X.2007, peste termenul de 30 de zile prevăzut de dispozițiile legale menționate.

- în mod greșit a fost respinsă acțiunea pe considerentul că este lipsită de obiect, în condițiile în care o acțiune promovată împotriva unui raport de inspecție fiscală este inadmisibilă. Doar decizia de impunere este actul administrativ fiscal împotriva căruia se poate formula contestație și acțiune în contencios administrativ, astfel cum prevăd dispozițiile art.218 alin.2 din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Recurenta-pârâtă precizează că decizia nr.X/2008 a Curții de Apel Timișoara care a stat la baza hotărârii recurate a fost atacată cu contestație în anulare.

- de asemenea, în cuprinsul cererii de recurs, recurenta-pârâtă aduce și argumente cu privire la netemeinicia cererii pe fond, menționând că în mod corect au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale în quantum de X lei, astfel că este legală și temeinică decizia de impunere nr.X/2007 cât și decizia nr.X/2007.

Intimata-reclamantă a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând că a urmat procedura administrativă prealabilă introducerii acțiunii, astfel că excepția invocată nu este fondată.

Se arată că sentința recurată este legală și temeinică, iar criticile formulate de recurenta-pârâtă asupra unor aspecte de fond cu privire la actele fiscale întocmite în procedura fiscală, depășesc sfera considerentelor care au stat la baza hotărârii recurate, deoarece litigiul a fost soluționat avându-se în vedere lipsa obiectului acțiunii introductive, fapt ce a atras inutilitatea cercetării raportului juridic fiscal dedus judecății instanței.

Înalta Curte, analizând cauza, în raport de actele și lucrările dosarului, de dispozițiile legale incidente, cât și în raport de dispozițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, apreciază că recursul este fondat pentru considerentele ce urmează a fi expuse.

Pentru început, se va face o scurtă expunere cu privire la situația de fapt.

Din înscrisurile care există la dosarul cauzei, rezultă că decizia de impunere nr.X/2007 contestată, a fost emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr.X din 11.07.2007.

Împotriva acestei decizii a fost formulată contestație ce a fost soluționată prin decizia nr.X din 13.11.2007, în sensul respingerii acesteia ca fiind nedepusă în termenul prevăzut de art.207 alin.1 din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, prin decizia nr.X din 13.X.2007 emisă de Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii XX din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice XX, a fost respinsă contestația intimitei-

reclamante împotriva dispoziției nr.X din 11.07.2007, după ce s-a renunțat la capătul privind decizia de măsuri asiguratorii.

La data emiterii deciziei nr.X menționată, respectiv 13.X.2007, intimata-reclamantă și-a precizat contestația în sensul că aceasta este îndreptată și împotriva deciziei de impunere nr.X/2007 care reprezintă titlul de creanță pentru suma de X lei impusă la plată reclamantei.

Prin Dispoziția nr.X din 11.07.2007 s-a dispus de către recurenta-pârâtă înregistrarea acestei sume în evidența contabilă a societății.

Prin Decizia nr.X din 20.11.2008 Curtea de Apel X a modificat sentința nr.X/2008 a Tribunalului X și a admis acțiunea reclamantei, anulând raportul de inspecție fiscală nr.X/2007, dispoziția cu același număr și decizia nr.X/2007.

Potrivit art.205 alin.1 din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii”.

Procedura de contestare a actelor administrativ fiscale este de altfel, cea prevăzută de art.207 și următoarele din O.G. nr.92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar instanța competentă material să soluționeze calea de atac împotriva deciziei emise în soluționarea acestor contestații este instanța de contencios administrativ și fiscal, stabilită conform dispozițiilor art.10 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, avându-se în vedere criteriul valoric al sumei contestate.

Din cele expuse anterior, rezultă că împotriva deciziei de impunere nr.X/2007 a fost formulată contestație ce a fost soluționată prin decizia nr.X/2007, acestea făcând obiectul acțiunii în anulare în cauza dedusă judecării.

Prin urmare, decizia de impunere nr.X/2007 nefiind contestată anterior, potrivit dispozițiilor legale menționate, produce în continuare efecte juridice, astfel că este nelegală soluția instanței de fond în sensul că acțiunea reclamantei a rămas fără obiect, impunerea nemaexistând.

Mai mult, decizia de impunere este actul administrativ fiscal care produce efecte juridice în urma finalizării controlului materializat în raportul de inspecție nr.X/2007 și dispoziția nr.X/2007, prin care s-a reținut un debit în sumă de X lei în sarcina reclamantei și care poate fi contestat în procedura prevăzută de O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare .

Prin urmare, avându-se în vedere aceste considerente, în mod eronat instanța de fond a soluționat cauza dedusă judecării având în vedere excepția privind lipsa obiectului acesteia, astfel că în raport de dispozițiile

art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004, se impune casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Față de cele reținute, Înalta Curte, în raport și de dispozițiile art.312 alin.1 teza I coroborat cu art.313 din Codul de procedură civilă, va admite recursul formulat de recurenta-pârâtă, va casa sentința atacată și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Cu ocazia rejudecării se vor avea în vedere dispozițiile Titlului IX din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare - „Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale”, cu incidență în soluționarea căii de atac împotriva deciziei nr. X din 13.X.2007 și implicit a deciziei de impunere nr.X/2007 precum și toate celelalte motive invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice XX împotriva sentinței civile nr.X din 24 X 2009 a Curții de Apel X Secția de contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 10 decembrie 2009.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X